

OBČASNÍK SPUSA

ŘÍJEN 2013

číslo 11.

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA – SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
ČESKO-AMERICKÝ KLUB – THE CZECH-AMERICAN CLUB
POBOČKA PRAHA – hlavní město

Tah tvorů i v Americe (Migrace zvířat, John Cloudsley-Thompson, Albatros): Dle odborníků existují tři základní typy pohybů: **běžné, potulné a migrační** (stěhování, tah). Tzv. **běžné** pohyby jsou vlastní hlavně nižším živočichům. Ti jsou obvykle usedlí a pohybují se jen v omezeném prostoru. **Potulné** jsou vlastní živočichům, kteří vedou kočovný život vyvolaný potřebou najít potravu a vodu. **Migrace** je pravidelný pohyb směřující tam a zpět, a to s uzavřeným cyklem. Jedná se někdy jen o stovky kilometrů. Někteří několikrát za život ale někteří jen jednou (např. úhoř říční). Lumíci však zcela nepravidelně.

Před osídlením Severní Ameriky se američtí bizoni dvakrát za rok stěhovali z Kanady do Mexika a zpět. Vývoj migrace však zůstává předmětem vědeckých sporů. Tak např. lumíci někdy nenajdou nové vhodné stanoviště, a pak zahynou. Z těchto důvodů se tato vlastnost jeví u nich jako velmi nevýhodná. Někdy se však jedná i o vpády některých tvorů do nových území (např. stepokur kirgizský). Rovněž desetiletý cyklus erupcí brkoslavů je nejasný. Někteří se domnívají, že migrační cesty naznačují předchozí geografické podmínky (např. tah přes Saharu je obtížný, ale dříve tato země byla zelená).

Některé národy Persie a Arábie dokonce kdysi měly kalendáře závislé na přilétání a odlétání některých druhů ptáků (viz 12. března: *na sv. Řehoře, čáp letí přes moře, ledy plují do moře, žába hubu otevře a líný sedlák, který neoře* – ale toto pořekadlo se vztahovalo k Juliánskému kalendáři).

Jednou ze strašných migrací byla i osmá rána egyptská, kdy země potemněla na tři dny. Poněkud vítanější byl přelet křepelek, které vítr odchytil od původní trasy, a tak zachránily Izraelity od smrti hladem na poušti (srov. Nu 11,31). Jeremiáš (viz Jr 8,7) uvádí: *I čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodržují čas svého přeletu, ale ... Aristoteles (asi 384 až 322) v osmé knize Historie animalit: ... opouští Pontus a chladné kraje po podzimní rovnodennosti, aby se vyhnuli blížící se zimě, a po jarní rovnodennosti se stěhují z teplých zemí do chladných, aby se vyhnuli přicházejícímu horku. V některých případech táhnou od konců světa, jako je tomu u jeřábů, neboť tyto ptáci táhnou ze stepí Skythie do mokřin na jih do Egypta, kde Nil má své zřídlo ...* V některých případech se dokonce předpokládala jejich proměna, a tak v některých venkovských částech Británie se říká, že v podzimním létě se kukačky mění v jestřáby a na jaře zase nabudou svého normálního vzezření. Byly i nápady o zimním spánku ptáků, nicméně se to prokázalo až později. Některé vlaštovky odlétají již koncem července a jiné až koncem září. Přes Saharu je let náročný a mají velké ztráty. To vyrovnávají snůškou více vajíček. Nicméně jsou záznamy, že za určitých okolností mohou i ptáci přetrvat zimu ve strnulém stavu. Jednalo se o rořýsy ostnité v Kalifornii (v roce 1913), o kolibříky a lelka amerického (v roce 1945). Rovněž byl popsán podobný případ australské vlaštovky, modropláštíků, lejska, kystráčka a květozoba vlaštovčího.

Pokusy ukázaly, že nejen ptáci, ale i ryby se na delších cestách řídí délkou světla ve dne. Zajímavá je jejich navigace dle polohy Slunce, a to i pokud je za mraky. (V tomto případě dle polarizovaného světla.) Pěnicovití, táhnou v noci, ale v případě zatažené oblohy jsou zmateni. Kachny však letí i v případě menšího zatažení oblohy, ale pokud je trochu vidět měsíc. (V planetáriu se pak zjišťuje, podle jakých hvězd se řídí v noci.) Pokud není vidět ani měsíc, jsou zmateni i mravenci. Zejména u plavoucích tuleňů pod ledem se však uvažuje i o vnímání magnetického pole Země. Uvažuje se i o jejich čichu, např. u supů i ryb. Orientaci mají zcela znamenitou. Jelikož provoz na letišti na jednom z ostrovů Midway byl rušen hnízděním laysanských albatrosů, odvezli je pokusně na Aljašku a do Japonska apod. a nejrychlejší se vrátili zpět již za 10 dní.

V Novém světě, tj. v Severní Americe, nestojí tahům ptáků v cestě takové překážky, jako je Středozemní moře a Sahara. Z těchto důvodů tvoří velkou část severoamerické ptačí fauny těžné druhy. Kromě u nás známých ptáků jsou to ještě tangary a kolibříci. Nejdále z nich cestuje americký kulík hnědokřídlý. Stěhuje se z hnízdišť v tundře Aljašky a severní Kanady a zimuje v argentinských pampách. Nicméně rovníkové pásmo deštných pralesů v Jižní Americe je také velkou překážkou.

Netopýři rudohnědí a netopýři šedí ze Severní Ameriky mají dlouhá a úzká křídla, a tak mohou na zimu táhnout přes celý kontinent do jižních částí USA a jsou i hosty na Bermudách. Netopýři však žijí déle než drobní ptáci, a tak se stěhují několikrát v životě.

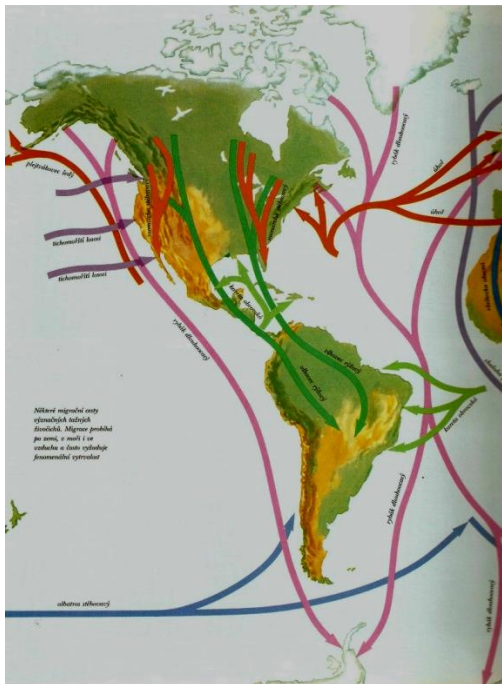
Zajímaví jsou drobní pavoučci. V roce 1939 zaznamenal Charles Darwin, že na loď *Beagle* přilétl větší počet pavoučků, když loď byla ještě 95km od Jižní Ameriky. Plinius zaznamenal, že v roce, kdy L. Paulus a C. Marcellus byli konsuly, tehdy přela jejich vlákna. Byli nalezeni nejen až ve výšce 4570m nad státem Luisiana, ale i na holé stěně Mt. Everestu ve výšce 6700m. Podobně využívá vítr a povětří i jiný drobný hmyz, či vzdušný plankton. Roztočům však zajišťuje přepravu i větší hmyz. Náhodné migrace lze pozorovat i u většího hmyzu. V Africe se hejna motýlů táhnou i do vzdálenosti asi 25km. V Evropě je babočka kopřivová z těchto důvodů známa jako těžný motýl. Většinou letí ve výšce asi 6m. Roku 1885 se v New Jersey usadilo hejno motýlů monarchů na ploše 320km dlouhé a 5km široké, ale do rána zmizelo. Tito motýli trávili zimu v jakémisi částečném zimním spánku na stromech na Floridě, v Kalifornii a v Mexiku. S příchodem jara se vracejí, nakladou vajíčka a zahynou. Celkem tak cestují i několik tisíc kilometrů.

Sarančata stěhovavá a nově sarančata červená sužují střední Afriku v období po 13ti letech a jimi zasažená plocha se rozšiřuje na jih Afriky. Jediný jejich roj obsahuje až miliardu jedinců a denně spotřebují tolik potravy, kolik sami váží a zaletí až téměř 5000km od místa svého vzniku.

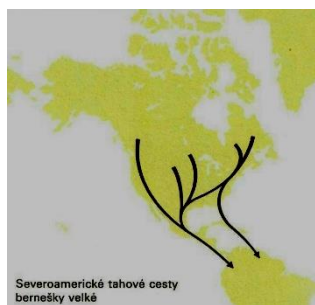
Na jih se někdy hromadně stěhují i vážky, což bylo pozorováno v západní části Německa i v Holandsku. Podobně sluněčka i můry. Sluněčka jsou však užitečná, protože se živí mšicemi. Rovněž i známé mandelinky, které mohou migrovat do vzdálených míst. Jakési stonožky občas pokryly velké plochy a je zaznamenáno, že i vlak měl pak potíže projet, a tak sypal pod svá kola písek.

Savci se přesunují za potravou a vodou. Aljašský sob karibů ročně tak táhne 650 až 800km. Severoameričtí bizoni se dříve pohybovali v kruhové dráze a přezimovali přibližně 650km jižněji.

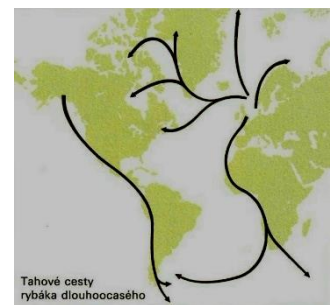
Zajímavé jsou také migrace pod vodou. Nejmenšími planktonními organismy jsou bakterie a rozsivky a patří k nim i nečetné sinice a obrněnky. Jimi se živí zooplankton, ke kterému patří prvoci, drobné medúzy, larvy mořských červů,

ostnokožců, měkkýšů, ryb a především larvy a dospělci korýšů. Tito jsou pak potravou pro menší ryby, ty pro větší, atd. Planktonními korýši (krylem) se živí kytovci s kosticemi v ústní dutině, kterými filtrují plankton z vody. Plankton je i ve hloubkách 200m a migruje v noci směrem k hladině. Vybírá si určitou světlost vodního prostředí. Ale vyhýbá se ostrému světlu. Když světlo zesílí, sestupuje zase dolů. Rostliny, tj. fytoplankton se soustřeďuje zase s ohledem na fotosyntézu. (V čisté vodě proniká světlo až do hloubky 1000m.) Kromě toho se povrchové vrstvy pohybují ve vodních proudech rychleji. Tím, že se pohybuje nahoru a dolů, může tak dosáhnout velké vzdálenosti.

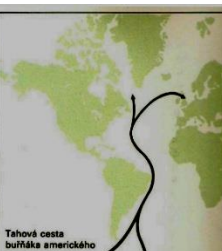
Severoamerické tahové cesty bernešky velké

Tahové cesty rybáka dlouhoocasého

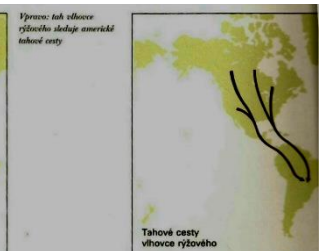
Vlevo: tahové cesty buňňáka velkého z Azorů na Tristan da Cunha
Vpravo: migrace buňňáka amerického
Vpravo na největší státní: rybník dlouhoocasý

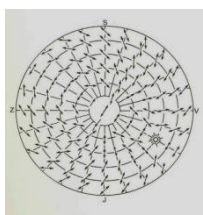
Tahové cesty buňňáka amerického

Tahové cesty amerických a eurasijských populací buňňáka hrdědokřídleho

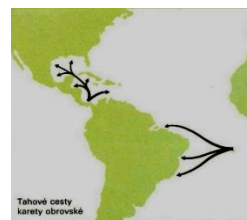
Tahové cesty vrhovec rýžový

Výše je znázorněna migrace tvorů, která se týká amerického světadílu, zejména pak Severní Ameriky.

Vlevo je uvedena polarizace světla oblohy asi v 10 hodin. Šipky znázorňují rovinu polarizace. Jejich směr se mění podle postupu Slunce. Hmyz vnímá polarizované světlo a dovede si odvodit směr postavení Slunce i tehdy, je-li Slunce za mraky.

Vpravo je obrázek tažné cesty karety obrovské.

Tahové cesty karety obrovské

Obrázek vlevo, zcela nahoře (ve směru od levé strany k pravé): fialová – tichomořští lososi; červená vlevo – plejtvákovec šedý; růžová – rybák dlouhoocasý; červená nahoře – monarcha stěhovavý; modrá dole – albatros stěhovavý; zelená - vlhovec rýžový; bledě zelená uprostřed – kareta obrovská; růžová nahoře – monarcha stěhovavý; červená nahoře a nahoře vpravo – úhoř; růžová vlevo (od severu k jihu) rybák dlouhoocasý; světle zelená vpravo uprostřed – kareta obrovská; fialová vpravo (od islandu směrem k jihu): chaluha příživná.

Obrázek vlevo nahoře: Některé migrační cesty význačných tažných živočichů. Migrace probíhá po zemi, v moři i ve vzduchu. Obrázek ve středu a vpravo nahoře: ve středu - severoamerické tahové cesty bernešky velké; vpravo rybáka dlouhoocasého. Obrázky střední části s tahovými cestami (z leva doprava): buňňák velký; buňňák americký; papoušci; vrhovec rýžový.

Gender: V době našeho jara v roce 1968, které rychle zašlápli Sověti, měli na západě zcela jiné starosti a naše problémy je vůbec nezajímali. Určitý druh jejich mládeže se snažil stále si více užívat, vč. drog a soudruzi a soudružky z jejich klanů se dnes pokouší celou řídit Evropskou unií. V současnosti je zajímavá kulturní válka, kterou proti Západu vede nová levice se snahou změnit stávající realie. Klasický komunismus se také nikdy netajil tím, že chce odstranit „buržoazně-kapitalistické mocenské struktury“. Manželství s rodinou nejsou podle tohoto chápání ničím jiným než produktem starých mocenských struktur, které mají sloužit k udržení moci kapitálu. Proto je zapotřebí mládež sexualizovat, podporovat alternativní formy partnerství a vzít děti co nejdříve z péče rodičů. Hnacím motorem této revoluční politiky, která usiluje o dosažení úplné rovnosti mezi muži a ženami je názor, že jakákoliv nerovnost vede k hierarchizování lidí, a to zase k podrobení a

vykořisťování. Takovým základem gendrové ideologie je vlastně marxistická a post-marxistická doktrína. Princip rovnosti pak vytváří právní základ, který téměř vylučuje opozici proti takové zákonitosti. Následně se tak dovídáme, že žena se ženou nerodí, ale stává se jí a každá, nebo každý, by měl mít právo si tuto roli zvolit

Čerstvým příkladem je francouzské prosazení nové definice manželství tak, aby bylo pro všechny, což však chápou jako účelnou změnu naší civilizace. Letos tam pak měli mimořádné zástupy demonstrantů proti takovým novým zákonům, které mnozí považují za směřující proti normální rodině. Zásahy policie byly pak nejen mimořádné, ale zadržovali dokonce občany za pouhé nošení triček s jednoduchým vyobrazením běžné rodiny. Mladý demonstrant Nicolas Busse byl pak odsouzen k několikaměsíčnímu vězení, které bylo později zmírněno za pokutu 3000eur.

V zásadě se jedná o jakousi extrémní západní levici, která nyní ovládá západní univerzity, dokumenty Evropské unie, formuluje příslušné zákony a snaží se změnit vzorce našeho chování. Nejen se snaží o stejný počet žen v armádě, policii apod., ale prosazuje svoje nápady téměř všude. Prosazují dokonce společné záchodky, mění i pohádky. Draka již nezabíjejí princové, ale princezny, princové neusilují o princezny, ale o prince, holky mají na hraní zbraně a kluci panenky. Rovněž v ČR již máme několik takových gendrových kateder.

Podpora zelené a zejména solární energie, dle příkazu z Bruselu a našich vstřícných politiků, bude stát naší republiku cca 1500 miliard Kč, tj. každý rok asi 45 miliard Kč, což je téměř tolik jako na celé církevní restituce. Je pak otázka, co si tam vymyslí příště. V USA jsou zatím rozumnější, a tak je elektrický proud přijde na polovinu toho, co v Evropě. Nejen ekonomii, ale ani povětrí to však nikterak neprospělo. Nedávno dokonce od teorie oteplování veřejně odstoupil sám James Lovelock, slavný vědec a guru hnutí New Age, který vytvořil v minulém století hypotézu biosféry Gala, jež je základem environmentalismu. Zprávu, že se již dlouho od roku 1998 neotepluje, uvolnila před časem do oběhu i mocné mediální bašta BBC. Zcela nedávno to pak v německém rozhlasu potvrdil i mluvčí ministerstva životního prostředí a vyslovil hlavně vážný podiv nad tím, že žádný z vědeckých modelů oteplování tuto nečekanou variantu nepředpověděl. Je nutno podotknout, že obsah CO₂ v atmosféře roste dál zcela nezávisle svým tempem, jako již mnohokrát v hluboké historii naší planety, když ještě ani nikoho nenapadlo, že bude existovat nějaká OSN, která si zamane jeho růst regulovat.

Masivní postižení průmyslu takovými překotnými zásahy v mnoha rozvinutých zemích se zatím stalo výrazným faktorem dnešní hospodářské krize. Tento rozvrat se týká i zemědělství, které přechází na výrobu biopaliv. Hrozivý je však rozpad plánování v energetice. Nyní však nejzelenější Německo kuriózně rozvíjí výstavbu uhelných elektráren, které jsou pro ně jedině dostupné levné zdroje. K tomu přispívá i nabídka velmi levného uhlí z USA a plynové elektrárny se najednou staly neekonomické.

Někde již dostali trochu rozum, ale mimořádně jsou zatím vstřícní na Slovensku. Možno připomenout „*Antidiskriminační zákon*“ Miluláše Dzurindy z roku 2004, „*Radu vlády pro gendrovou rovnost*“ Roberta Fice z roku 2007. Vláda Ivety Radičové v březnu 2011 schválila nový „*Statut Rady vláda SR pro lidská práva národnostní menšiny a gendrovou rovnost*“. V Norsku však ukončilo svoji činnost „*Centrum gendrové ideologie*“. Norská vláda zastavila financování této univerzitní instituce z důvodu nedostatečných vědeckých podkladů. V Německu federální vláda uzavřela prestižní německé *Federální středisko gendrového výzkumu*, založeného na Humboldtově univerzitě z důvodu, že tato instituce nepřinášela žádné konkrétní výsledky. Ve Francii novináři odhalili, že veřejné dotace na gendrový výzkum byly udělovány pouze na základě politických priorit vlády. Je nutno však zdůraznit, že Slovensko nemá v této záležitosti žádný právní závazek vůči EU. U nás jsou takovým nápadům nakloněni zejména zástupci zelených a ČSSD. Nicméně závaznou politikou EU je 60% zaměstnanost žen (70% svobodných matek), mít 1/3 dětí v jeslích, což se však zatím nepovedlo. Země, které jsou vlastně protektorátem EU, jako Bosna a Kosovo mají dokonce povinnou 30% účast žen v parlamentu. Naopak se nedaří znásobit v nemocnicích zdravotní bratry apod.

Podobná je situace i v USA, a tak přibýlo „*znásilnění na rande*“ či „*znásilnění mezi známými*“. Celé to vede tak daleko, že když bylo řečeno „*ne*“, a to i v případě „*odstrojené partnerky pod peřinou s partnerem*“, pak povinností muže je pak v radovánkách přestat.

Kdysi Škvorecký mnohé šokoval odhalením „*Sexual harrasment officer*“ (tj. úředníka pověřeného bojem se sexuálními obtěžováními), který mohl na universitách či úřad sankcionovat „*okukování*“ či dokonce komplimenty. Takoví oficiři pro harašení jsou dnes všude, dokonce i na vojenských základnách v Afghánistánu. Jsou tam vylepeny plakáty, které informují o šaržích, u kterých si můžete stěžovat i v případě, že se na vás někdo jen křivě podívá. Pokud se takto potají setkají milenecké páry, pak jsou objektem odborného vyhodnocování záběrů z bezpečnostních kamer.

Jsou zprávy, že v USA zástupci právních firem v zimě číhají na uklouznuté na chodníku a ihned jim nabízí úspěšné zastoupení jejich firmou a vysouzení tučné náhrady. Podobná aktivita právníků je tam i v nemocnicích. Na dotazy pak personál nemocnice neodpovídá, a to nikoliv pro nechotu, ale protože jsou varováni před možným právním zneužitím i zdánlivě nevinné informace.

Výsledkem gendrové propagandy pak je, že např. ve V. Británii je rakovina prsu řádově více financována, než rakovina prostaty. To však většinou zajišťují úředníci bez mandátu od voličů. Nicméně existují přirozená práva každé lidské bytosti, nikoliv speciální ženská nebo mužská práva. Kdo však není ochoten hájit své občanské zájmy a svá ústavní práva, zaslouží si plně svůj bídný osud.

Co nového v Evropě - bojkot židovských osad: Evropská komise vydala směrnici EU 2013/C 205/05, kterou se počínaje rokem 2014 zavádí bojkot východního Jeruzaléma, Judska, Samaří a Golanských výšin. Tato směrnice zakazuje jakoukoli spolupráci s osobami a institucemi, které sídlí v židovských osadách, zakazuje spolupracovat, poskytovat finance, stipendia či výzkumné granty izraelským veřejným i soukromým osobám. Týká se „*území okupovaných Izraelem v roce 1967*“, jak bývá obvykle nazýváno území, která Izrael získal v obranné šestidenní válce.

Přednášku o panu Náprstkovi jsme měli již 3. ledna 2012, ale prvé dvě čísla z roku 2012 se nedostaly na náš internet. Byla to velmi zajímavá přednáška, kterou jsme si vyslechli díky laskavosti Dr. Mileny Secké, CSc. z Náprstkova muzea, které má jméno po svém zakladateli. Přednáška měla název s názvem: **Vojta Náprstek – propagátor česko-amerických vztahů**. Kromě přednášející nás tam bylo deset a všichni byli nadšeni velmi zajímavou přednáškou. Pan Náprstek studoval práva a východní jazyky, ale účastnil se bouřlivých událostí ve Vídni i Praze v roce 1848. Nějaký čas se skrýval na severu Čech, ale pak raději utekl až do Ameriky, i když vůbec neuměl anglicky. Po sedmi letech se vrátil do Prahy jako zajímavý Američan. Využil možnosti svých zámožných rodičů a vytvořil si tam prostor pro svou osvětovou činnost. Vzniklý salón s podobou veřejné knihovny se stal tehdejší společenským centrem, kde se setkávali významní lidé i politici. Od roku 1865 tam působil i náš první ženský vzdělávací spolek – Americký klub dam. Náprstkova knihovna se od 60 let 19. století příliš nezměnila a nabízí nejen běžné prohlídky, ale i další zajímavé národopisné akce.

Normandie v roce 2010: V minulých letech jsem se dvakrát pokoušel dostat do Normandie, ale údajně bylo málo zájemců. Konečně se mně to podařilo až v roce 2010. Kromě návštěvy různých pamětihodností se samozřejmě jednalo o místa, která mají spojitost s invazí 6. června 1944. Kromě známých informací však překvapila rozsáhlost a velikost, kterou si člověk může představit až přímo na místě. Rovněž i četné gotické kostely tam mají větší než je naše svatovítská katedrála, což se projevuje i na jejich obtížné údržbě.

Vůbec jsem si nepředstavoval, že invazní pláně svou délkou představují větší vzdálenost než z Prahy do Plzně. Příliv je několik metrů vysoký, ale v této mělčině několik stovek metrů dlouhý. Tomu všemu samozřejmě odpovídalo zajištění vykládky, pro který si do středové části v Arromanches přivezli celý nový přístav. Bylo to na vzdálenost 175km, které absolvovali rychlostí 6km za hodinu. Přípravy však trvaly prakticky asi dva roky. Původně to měly být přístavy dva, a to *Mulberry A* na Omahy Beach a *Mulberry B*, který v Arromanches byl znám pod jménem *Port Winston*. Krátce po zahájení montáže se však velmi zhoršilo počasí, které *Mulberry A* téměř zničilo. Zbývající část pak ženisti použili pro opravu *Mulberry B*. V muzeu vyložené mají vynikající makety, které jsem fotografoval. Bylo to však s menším úspěchem, než jsem původně očekával.

Vlastní stavba začala 7. června, a to postavením prvního vlnolamu ze starých obchodních lodí. Následně k nim přibýlo 115 obrovských potopených betonových bloků. Byly 2km od pevniny a tvořily ochrannou hráz na západě i na východě. Těchto 8km kesonů pak umožnilo postavit přístav o rozloze 500ha. Dosahovaly délky 70m, byly vysoké 20m a hmotnost měly asi 7.000 tun. Před zamýšleným použitím byly chráněny před zvědavci potopením v Temži.

Následně byly zřízeny tři vykládací doky. Centrální o délce 750m byl využíván k vykládce zásob (léků, oděvů, potravin apod.). Východní byl pro jednotky a vozidla vč. tanků, jeřábů i buldozerů a západní byl vyhrazen pro municí. Jednotlivé doky byly propojeny tzv. plovoucími cestami tak, aby se materiál pohodlně dostal z lodí až na břeh. Ocelová plovoucí cesta spočívala jednak na kovových plovácích a na stojácích i z betonu tak, aby vydržela nejen příliv a odliv, ale i rozbourené vlny. Vykládací blok měl tvar „T“ a umožňoval současnou vykládku dvou lodí, a to z přídě i zádě lodí. Byly stabilizovány sloupky o výšce 30m s hmotností 40ti tun, které byly zakotveny do mořského dna. Po nich tyto vykládací plošiny klouzaly. Tak byly ve stejné výšce jako lodí, a to bez vlivu na příliv či odliv, což v tomto místě dělá až 8m.

Dále se používala i obojživelná vozidla typu DUKWS (kachny), která jezdila i při ukončeném odlivu a rovněž i při vysokém přílivu. Vzhledem k malé hloubce zde moře ustupuje téměř o stovky metrů.

Kromě toho byly vybudovány i centrální doky, které tvořilo 7 plošin pro současnou vykládku 7mi lodí. Z těchto důvodů byly vzdáleny 1.200m od pobřeží, se kterým byly spojeny pomocí dvou plovacích jednosměrných cest, tj. tam a zpět. Kapacita byla až 745 naložených nákladních aut za hodinu, což dělalo 18.000 tun denně. Na betonových blocích bylo umístěno 150 protiletadlových děl ráže 40mm, a to i s odpočívadly pro přístavní pracovníky. Těchto bloků bylo několik stovek.

V různých výškách bylo umístěno asi 100 přehradových balonů, které byly spojeny se zemí ocelovými lany. Kromě toho se každou noc vypouštěla umělá mlha, aby nebylo vidět světla přístavu, kde se pracovalo 24hod. denně.

Tyto události nám připomínají exponáty četných muzeí, ale také početná a velmi dobře udržovaná gigantická vojenská hřbitov. Vede to i k zamyšlení, jak si vážíme naší svobodu, která stála tolik zmařených lidských životů. Můžeme si položit i otázku, jak náš způsob života odpovídá této skutečnosti.

Překvapily i dobře vedené hřbitovy německých vojáků. Dle jejich celkové publikace je na Slovensku 6 takových hřbitovů s 14.583 vojenskými hroby. V naší republice, východně od demarkační čáry je 7 hřbitovů s 13.229 hroby. Na malém území, západně od demarkační linie, jsou na našem území 4 hřbitovy s 10.766 hroby, což vypovídá o intenzitě bojů, kterou komunisti popírali. Území na západ od demarkační čáry bylo však nesrovnatelně menší, než směrem na východ, ale počty padlých německých vojáků jsou celkem srovnatelné. Pro odlišnou informaci od našeho povědomí, které je stále ovlivněno komunistickou propagandou jsem naskenovanou část publikace přiložil k této mailové poště.

Možno např. připomenout německou fanatickou obranu Chebu. Bojový střed začal již 25. dubna 1945 u Chebu, ale vojáci 97. pěší divize brigádního generála Miltona Halseyho tam sváděli urputné boje dům od domu. Německý velitel 33. pluku major Geisler nechtěl kapitulovat a kladl fanatický odpor, který obdivoval i Hitler. Po zdoání Chebu americký předvoj dosáhl až 1. května 1945 okraje Domažlic. Následujícího dne se američtí průzkumníci pod velením kapitána Stewarta dostali přes Bělou nad Radbuzou až do Hostouně u Horšovského Týna.

Slavnostní závěr celostátní literární soutěže zajištěné naším VS: Vše se konalo v prostorách amerického velvyslanectví v Praze. Akci zahájila paní Sherry Keneson-Hall (kulturní attaché USA velvyslanectví v Praze). Pak následoval krátký projev paní Dany Kolářové za Oxford University Press a naší paní Štěpánky Maňhalové. Dále se pokračovalo předáváním cen a vyhlášením vítězů ve třech kategoriích: Základní, střední a vysoké školy. Všichni účastníci akce pak obdrželi publikaci, ve které byly otištěny vítězné práce studentů. Po úvodu byla možnost konverzace a malého občerstvení (zajistilo VS).